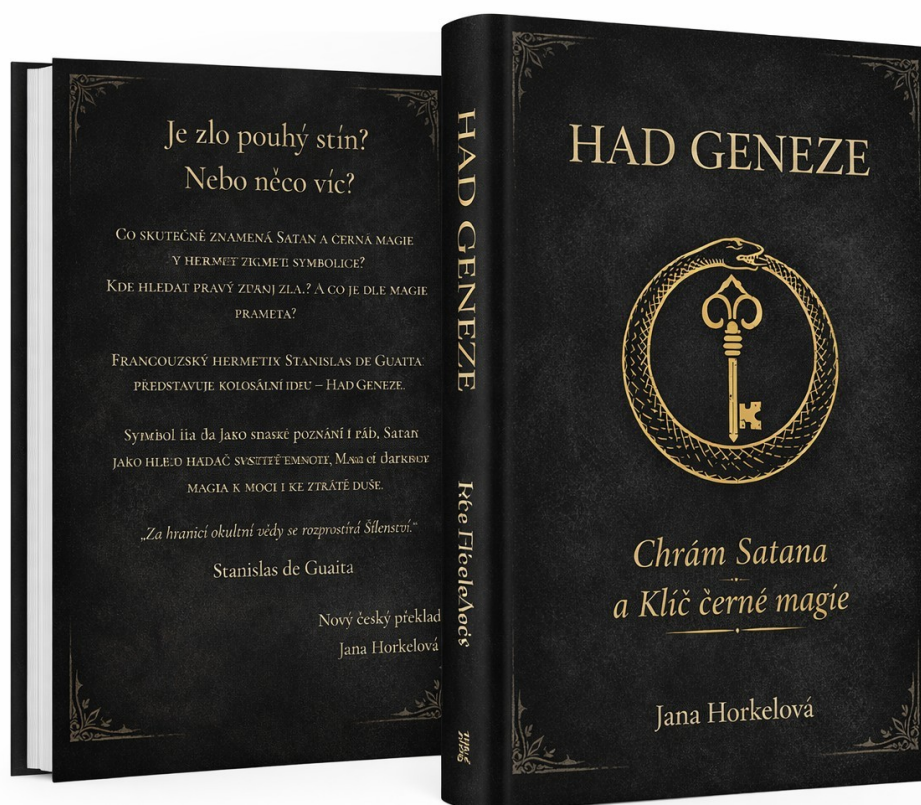

Had Geneze – Chrám Satana a Klíč černé magie

(nový český překlad z francouzského originálu, zachována logika i rozsah)

Obsah

Had Geneze – Chrám Satana a Klíč černé magie.....	1
PŘEDMLUVA AUTORA (Avant-propos).....	3
I. SMYSL A CÍL TÉTO KNIHY.....	4
II. O POJMU SATANA.....	4
III. SATAN VE STAROVĚKÝCH NÁBOŽENSTVÍCH.....	6
IV. VŮLE, MYŠLENKA A OBRAZ.....	10
V. IMAGINACE JAKO NÁSTROJ.....	13
VI. ASTRÁLNÍ SVĚT.....	17
VII. SÍLY A ZÁKONY ASTRÁLU.....	19
VIII. MAGICKÝ ČIN A JEHO NÁSLEDKY.....	21
IX. MORÁLNÍ DŮSLEDKY A HRANICE.....	23
ZÁVĚREČNÁ KNIHA.....	25
HAD GENEZE.....	25
I. HAD JAKO UNIVERZÁLNÍ SYMBOL.....	25
II. HAD V MYTOLOGIÍCH A NÁBOŽENSTVÍCH.....	28
III. HAD A POZNÁNÍ.....	30
IV. HAD A PÁD.....	31
V. JEDNOTA PROTIKLADŮ.....	33
VI. SVĚTLO A STÍN.....	34
VII. PRAVDA, KTERÁ SE NEDÁ ZNEUŽÍT.....	34
VIII. KONEČNÝ SMYSL GENEZE.....	35
DOSLOV KE TŘEM KNIHÁM.....	35
DOSLOV AUTORKY.....	36
POZNÁMKY.....	37
TIRÁŽ A PRÁVNÍ POZNÁMKA.....	37
PRÁVNÍ UPOZORNĚNÍ.....	38

PŘEDMLUVA AUTORA (Avant-propos)

Tato kniha vznikla z potřeby porozumět. Dívat pozorněji tam, kde se po staletí hromadí strach, obrazy a slova, která ztratila svůj původní význam. Při čtení starých textů jsem si stále znovu uvědomovala, jak snadno se symboly mění v dogmata a jak rychle se z myšlenky stává bytost, z obrazu hrozba a z otázky jistota.

Původní díla, z nichž tato kniha vychází, nejsou návody ani zakázané spisy. Jsou především pokusem o rozlišování. O oddělení symbolického jazyka od doslovného chápání. O návrat rozumu tam, kde se usadila fascinace. Čím déle jsem se texty zabývala, tím jasněji jsem viděla, že jejich skutečným tématem není temnota, ale lidská mysl.

Pojmy jako Satan, černá magie nebo astrální svět zde nejsou chápány jako samostatně existující skutečnosti. Jsou to jména, která lidé dali svým vnitřním stavům, strachům a rozporům. Jakmile se tyto pojmy začnou brát doslovně, vzniká klam. Ne proto, že by byly samy o sobě nebezpečné, ale proto, že se přestanou číst jako symboly.

Tuto knihu nepíšu proto, abych nabízela víru jinou, lepší nebo správnější. Nepíšu ji ani proto, abych někoho přesvědčovala. Píšu ji proto, abych vytvořila prostor ke klidnému přemýšlení. Prostor, kde není nutné se bát slov ani obrazů, ale kde je možné se ptát, odkud přišly a proč na nás působí tak silně.

Text, který následuje, je výsledkem čtení, překladu a osobního porozumění. Neodděluji se od něj jako nezúčastněný pozorovatel. Vyprávím z pozice člověka, který se snaží pochopit souvislosti a zároveň si zachovat odstup. Proto zde nenajdete návody, rituály ani techniky. Najdete zde spíše otázky, upozornění a pomalé rozplétání významů.

Pokud tato kniha něco nabízí, pak je to návrat odpovědnosti. Ne odpovědnosti vnucené zvenčí, ale té, která vzniká pochopením. Jakmile porozumíme tomu, jak vznikají obrazy a jakou moc jim dáváme, přestávají nás ovládat. A právě v tomto bodě se strach mění v klid.

Tato kniha je určena ke čtení pomalému. K zastavení. K návratu k vlastnímu myšlení. Nechť slouží jako průvodce, nikoli jako autorita. Jako otevřený text, nikoli jako hotová odpověď.

I. SMYSL A CÍL TÉTO KNIHY

Smyslem této knihy není bojovat proti víře ani zpochybňovat duchovní zkušenost. Jejím cílem je rozlišovat. Rozlišovat mezi symbolem a skutečností, mezi obrazem a tím, co má pouze obraznou povahu, mezi vnitřním prožitkem a tím, co je mu mylně přisuzováno jako vnější příčina. Mnohé omyly, které se v průběhu staletí nahromadily kolem pojmů Satana, magie a temnoty, nevznikly ze zlé vůle, ale z doslovného čtení symbolického jazyka.

Lidská mysl má přirozený sklon převádět abstraktní vztahy do konkrétních obrazů. To, co není pochopeno jako proces, zákon nebo vztah, je snadno proměněno v postavu, sílu nebo bytost. Jakmile se takový obraz ustálí, začne být chápán jako objektivní skutečnost. V tomto bodě se symbol přestává číst jako symbol a začíná působit jako doslovné vysvětlení. Právě zde vzniká klam, nikoli v samotném symbolickém jazyce, ale v jeho nesprávném použití.

Autor původních děl, z nichž tato kniha vychází, opakovaně upozorňuje, že démonologie nevznikla z poznání, ale z projekce. Tam, kde chybělo rozlišování, nastoupila potřeba vysvětlení pomocí obrazů. Tyto obrazy se postupně osamostatnily a začaly být chápány doslovně. Z původně symbolického jazyka se stal jazyk popisný a z metafory skutečnost. Cílem této knihy není tyto symboly odstranit, ale vrátit je do jejich původního rámce.

Pojmy jako Satan, astrální svět nebo magie zde nejsou chápány jako samostatně existující skutečnosti. Jsou to názvy, které lidé dali svým vnitřním stavům, rozporům a způsobům prožívání. Jakmile jsou tyto pojmy vytrženy ze svého kontextu a přijaty doslovně, začnou vyvolávat strach nebo fascinaci. Ne proto, že by v sobě nesly nebezpečí, ale proto, že se přestanou vztahovat k porozumění.

Tato kniha neusiluje o vytvoření nového výkladového systému. Nesnaží se nabídnout jinou víru ani nahradit staré obrazy novými. Jejím cílem je zpomalit čtení a vrátit pozornost k otázce, jakým způsobem mysl zachází s obrazy, které si vytváří. Neptá se, co je pravda a co omyl, ale kde se ztrácí rozlišování a proč.

V tomto smyslu není kniha určena k rychlé orientaci ani k hledání odpovědí. Je určena ke čtení pozornému. K návratu odpovědnosti za vlastní porozumění. Jakmile si člověk uvědomí, že většina „temných sil“ vzniká až ve chvíli, kdy se vzdá schopnosti rozlišovat, ztrácí tyto obrazy svou moc. Ne proto, že by byly popřeny, ale proto, že jsou pochopeny.

Smyslem této knihy je tedy vytvořit prostor, v němž lze staré texty číst bez strachu a bez fascinace. Jako symbolický jazyk, který ukazuje vztahy, nikoli bytosti. Pokud se čtenář dokáže tímto klíčem řídit, text zůstane srozumitelný i tam, kde se dotýká témat, jež byla po dlouhou dobu obestřena obavami. A právě v tomto klidném rozlišování začíná skutečné porozumění.

II. O POJMU SATANA

Když se zastavuji u pojmu Satana, uvědomuji si, že původně nevznikl jako označení konkrétní bytosti. Vnímám jej spíše jako výraz pro odpor, rozpor a protiklad. V nejstarších náboženských a filosofických systémech není chápán jako absolutní zlo stojící proti božství, ale jako princip, který klade překážky a tím prověřuje řád. Tento princip nepůsobí jako vnější nepřítel, ale jako součást celku. Teprve postupem času dochází k jeho oddělení od řádu, k personifikaci a k morálnímu zatížení. To, co bylo původně chápáno jako zkouška nebo opozice, se postupně mění v samostatnou postavu, postavenou proti světlu jako jeho negace. Tento posun nevnímám jako výsledek hlubšího poznání, ale spíše jako důsledek změny ve způsobu myšlení.

Lidská mysl má přirozený sklon převádět abstraktní vztahy do konkrétních obrazů. Jakmile je pojem zbaven své symbolické povahy a začne být chápán doslovně, získává zdání objektivní existence. Satan se tak stává jménem pro vše, co narušuje jistotu, stabilitu a jednoduchý obraz světa. Z původního principu rozlišování se postupně stává zdroj strachu. Původní texty přitom opakovaně upozorňují, že zlo není samostatnou substancí, ale důsledkem narušení rovnováhy. Tam, kde je odpor vytržen ze souvislostí, vzniká chaos. Satan pak není původcem tohoto chaosu, ale jeho obrazem. Je pojmenováním stavu, v němž se lidská mysl oddělila od porozumění.

Když se na tento výklad dívám blíže, nevnímám jej jako spor o to, zda Satan existuje, ale jako otázku způsobu myšlení. Text se nesnaží popřít lidskou zkušenost se zlem ani s vnitřním

konfliktem. Spíše ukazuje, že pojmenování těchto stavů jako bytosti je krokem, který vede ke ztrátě rozlišování. Jakmile je zlo chápáno jako vnější postava, ztrácí člověk možnost porozumět vlastním motivům i vlastní odpovědnosti. Satan se tak stává zástupným symbolem pro to, co nebylo pochopeno, ale bylo odsouzeno.

Já sama to chápu tak, že Satan je jméno dané rozporu. Rozporu mezi touhou a řádem, mezi impulzem a zákonem, mezi okamžitým chtěním a dlouhodobou odpovědností. Jakmile tento rozpor nechci nést, promítnu jej ven. Udělám z něj protivníka. Na chvíli se mi tím uleví, ale zároveň se vzdálím skutečnému pochopení. Laicky řečeno, místo abych si přiznala, že ve mně existuje konflikt, vytvořím si obraz něčeho, co mě svádí nebo ohrožuje. Satan v tomto smyslu není příčinou, ale následkem. Je výsledkem rozhodnutí nerozlišovat, ale rozdělit.

V původních textech se objevuje výrok:

„Satan není podstatou, nýbrž funkcí odporu.“

Když tuto větu čtu, chápu ji jako jasné vymezení. Nejde o bytí, ale o vztah. Odpor zde není chápán jako zlo, ale jako něco, co má svou roli. Problém nastává teprve tehdy, když je tento odpor oddělen od celku a postaven proti němu. Na jiném místě autor naznačuje:

„Zlo vzniká tam, kde je rozpor zbaven smyslu.“

Tento výrok velmi přesně popisuje okamžik, kdy se z pochybnosti stává hrozba. Jakmile přestaneme chápat konflikt jako součást cesty, začneme jej vnímat jako útok. A to, co vnímáme jako útok, potřebuje tvář, jméno a příběh. Právě tak se rodí obraz Satana.

Pro mě osobně je důležité si uvědomit, že tento obraz není nepřítelem poznání, ale jeho zrcadlem. Ukazuje mi, kde jsem přestala klást otázky a začala se bránit. Kde jsem místo porozumění zvolila jednoduché vysvětlení. Na závěr této kapitoly se proto neptám, co je Satan, ale kde ve svém myšlení odmítám rozpor. Kde potřebuji mít jasno za každou cenu. Kde si vytvářím obraz nepřítele místo toho, abych přijala odpovědnost za vlastní postoje. Pokud pojem Satana něco skutečně odhaluje, pak právě tato místa. A jakmile je dokážu vidět, přestávají být hrozbou.

Navazuji zde tam, kde se pojem Satana přestává jevit jako pouhé slovo a začíná působit jako pevná představa. Právě v tomto bodě je třeba zpomalit. Síla pojmu totiž nespočívá v jeho obsahu, ale v tom, jak je přijímán. Původní texty opakovaně upozorňují, že pojmy, které nejsou podrobeny rozlišování, se snadno mění v dogmata. A jakmile se z pojmu stane dogma, přestává být nástrojem myšlení a stává se jeho omezením.

V hermetickém pojetí není Satan chápán jako bytost s vlastní vůlí, ale jako výraz pro vztah. Vztah mezi člověkem a zákonem, mezi částí a celkem, mezi tím, co se odděluje, a tím, co spojuje. Tento vztah sám o sobě není zlý. Zlem se stává teprve tehdy, když je vytržen ze souvislostí a absolutizován. Oddělení, které mělo sloužit rozlišování, se pak mění v rozklad.

V jednom z původních děl se objevuje formulace:

„Odpor je nutný k rozlišení, nikoli k rozbití celku.“

Tato myšlenka je zásadní. Ukazuje, že odpor není nepřítelem řádu, ale jeho součástí. Bez odporu by nebylo vědomí, bez napětí by nebyl pohyb. Problém vzniká ve chvíli, kdy se odpor začne chápat jako samostatná moc. Jakmile je vyňat z celku, přestává plnit svou funkci a začíná být vnímán jako hrozba.

Původní texty zde míří velmi přesně. Nevarují před odporem samotným, ale před jeho osamostatněním. Jakmile je rozpor chápán jako vnější bytost, vzniká iluze boje. Člověk pak nebojuje se svým nepochopením, ale s obrazem, který si vytvořil. A čím déle s tímto obrazem bojuje, tím pevněji jej ukotvuje ve své mysli.

Tento moment považuji za jeden z nejdůležitějších v celé knize. Právě zde se rozhoduje, zda bude pojem Satana chápán jako nástroj rozlišování, nebo jako zdroj strachu. Jakmile je pojmenování zaměněno za skutečnost, vzniká uzavřený kruh. Strach vytváří obraz a obraz posiluje strach.

Další formulace z původních textů tento mechanismus shrnuje velmi stručně:

„To, co je odděleno od zákona, se jeví jako nepřítel.“

Tato věta vysvětluje, proč se Satan postupně proměnil v protivníka božského řádu. Ne proto, že by jím skutečně byl, ale proto, že byl vyňat ze souvislostí. Jakmile se přestane chápat vztah, zůstane jen postava. A postava se pak snadno stane objektem strachu, nenávisti nebo fascinace.

Je důležité si také všimnout, že původní texty nepředkládají tento výklad jako teorii, ale jako varování. Varování před zjednodušením. Jakmile se člověk spokojí s představou vnějšího zla, přestává hledat příčiny ve vlastním myšlení. Odpovědnost je přenesena ven a vnitřní práce se zastaví.

Na tomto místě se znovu zastavuji a kladu si jednoduchou otázku. Ne zda Satan existuje, ale jakým způsobem tento pojem používám ve vlastním myšlení. Zda jím označuji něco, čemu nerozumím. Zda jím vysvětluji své obavy místo toho, abych je zkoumala. Pokud se tato otázka objeví, kapitola splnila svůj smysl.

Rozšíření této kapitoly nemá přinést další definici, ale prohloubit pozornost. Pojem Satana zde přestává být jménem a znovu se stává ukazatelem. Ne směrem ven, ale dovnitř. K místům, kde se oddělení změnilo v rozpor a rozpor ve strach.

III. SATAN VE STAROVĚKÝCH NÁBOŽENSTVÍCH

Když se posunu od samotného pojmu Satana ke starověkým náboženstvím, je hned patrné, že obraz, který dnes považujeme za samozřejmý, zde vůbec neexistuje. Neobjevuje se zde žádná jediná postava zosobňující zlo, žádný absolutní protivník božství. Místo toho nacházím svět sil, božstev a principů, které nejsou rozděleny na dobré a zlé v dnešním smyslu slova. Starověké myšlení pracovalo s rovnováhou, nikoli s morálním rozštěpením.

V původních textech je zřejmé, že to, co narušovalo řád, nebylo automaticky považováno za zlé. Naopak. Často šlo o sílu, která byla nutná k pohybu, změně a obnově. Řád bez odporu by zkameněl. Starověký člověk tento princip chápal intuitivně. Nepotřeboval oddělovat temnotu do samostatné říše, protože ji vnímal jako součást celku.

V jednom z původních výkladů se objevuje myšlenka, že božstva starověku v sobě nesla světlo i stín. Tento fakt není chápán jako nedokonalost, ale jako přirozenost. Božství, které tvoří, musí být schopno i ničit. Síla, která dává život, jej musí být schopna i odejmout. Ne proto, že by byla zlá, ale proto, že udržuje rovnováhu.

Já to čtu tak, že starověký člověk měl větší odvahu snést rozpor. Nepotřeboval svět rozdělit na čisté protiklady. Dokázal přijmout, že to, co přináší růst, může zároveň bolet. A že to, co děsí,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Had Geneze – Chrám Satana a Klíč černé magie.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.